

ialtsald begrundede han sit Forslag dermed, at man saa vilde bringe Bestatningen tilbage til, hvad der oprindeligt havde været Meningen. Skulde man tiltræde dette Motiv, vilde der være den samme Jøte til at anvende det paa mange andre Punkter i Toldblovgivningen. Jeg skal nævne et enkelt Tilfælde, Tolden paa Petroleum. Det har aldrig været Meningen at lægge 2 Skilling eller over 4 Ore paa hver Pot Petroleum, men nu indbringer Afgiften deraf mellem 8 og 900,000 Kr. aarlig. Men ser man nu det ærede Medlem eller nogen Anden fremkomme med Forslag om at stryge denne Told, som det aldrig har været Meningen at paalægge, thi i 1863 var der Ingen, der tænkte paa Petroleum. Nei, til en saadan Beredvillighed ser man intet Spor, og der findes mange lignende Tilfælde i Toldblovgivningen, hvor det Samme gjælder. Nei, jeg tror ikke, det vilde være rigtigt at tage saadanne enkelte Punkter frem og sige: Ved dette enkelte Punkt har Meningen været den, og da det nu vilde medføre en Forhøjelse, skulle vi tage det op og faae Forhøjelsen, men tilsvarende Nedfættelser skulle vi ikke have. Fremdeles yttrede det ærede Medlem, at det var økonomisk fordelagtigt, at vi vare komne ind paa den forberedte Maade at brænde Brændevin paa. Jeg tillader mig at nævne en besteden Lov derom, skjøndt det er en i Statsøkonomi lærd Mand, som har fremsat denne Anskuelse. Jeg tror tværtimod, at den nuværende Bestatningsmaade har bevæget Brænderierne til drive Brændingen paa en i og for sig mindre økonomisk Maade, for derved at udvinde det størst mulige Kvantum Brændevin, to Ting som jo godt kunne forenes. Det have de gjort, fordi de derved tjente den Jørdel, de vandt ved den mindre Afgift. Staten kom i saa Tilfælde til at bære det økonomiske Tab, de paadrage sig ved at forcere Karrumsmethoden. Det er snarere Tilfældet; men skulle vi komme ind paa det i dette Forhold mest økonomisk Fordelagtige, vil jeg bemærke, at det hverken vilde være at brænde Brændevin efter Karrums- eller Udbyttebestatning, men slet ikke at brænde Brændevin her i Landet. Det er ikke en filantropisk Bemærkning fra min Side, det er ikke den Side, jeg har for Øie, om man maatte derved vilde kunne udrydde Brændevinsdrikningen. Nei, den udrydder man ikke derved; hvis man overhovedet ved nogenomhelst Afgiftsbestemmelse vil virke til Brændevinsdrikningens Formindstelse, maatte man ikke nøies med en Afgift af 10. à 12 Ore, men gaa til 30 à 50 Ore pr. Pot; for vil Afgiften ingen Virkning faae. Dette er blot en indskndt Bemærkning. Nei, hvad der i nationaløkonomisk Henseende vilde være det Fordelagtigste for os, var at indføre Brændevin fra Amerika; thi den Maade, hvorpaa den nu brændes her i Landet, og som man særlig ved Karrumsbestatningen er bleven ført ind

paa, men som dog vistnok ogsaa af andre Grunde vil holde sig, er den, at man indfører Majs fra Amerika og brænder Brændevin deraf her i Landet. Det vilde være langt billigere at indføre Spirituosa fra Amerika, eftersom Fragten vilde være overmaade meget ringere end Fragten af Majs, og Brændevinen vilde da ved en højere Afgift ikke blive dyrere for Forbrugerne, end den nu bliver ved den lavere Afgift. Det vilde være den mest nationaløkonomiske Maade at tage Sagen paa, og det vilde ganske simpelt kunne ske derved, at man satte Tolden lig Afgiften; da bøde Brænderierne. — Den høitærede Minister kunde ikke forstaa, hvorledes jeg kunde anke over, at Regjeringen saa længe havde ladet Brænderierne beholde de Fordele, de nu have. Jeg tror, at jeg udfrykkelig gjorde opmærksom paa, at den sidste Forhøjelse var ganske vist indtrædt pludselig, men at der allerede i længere Tid havde været Tab for Statskassen. Den ærede Minister fandt, at det Tab havde været meget ringe. Det har dog ikke været saa ganske ringe; det har ifølge Anmærkningerne til Lovforslaget været 15,000 Kr. aarlig i en Række af Aar, og i det sidste Aar 1879—80 har det været over 20,000 Kr. Det er jo dog ikke ganske at se bort fra, og der har virkelig i længere Tid været Opfordring for Regjeringen til at tage hele Sagen under alvorlig Overveielse; men paa den anden Side skal det indrømmes, at Tabet dog har været saa ringe, at Regjeringen havde kunnet tage Sagen under rolig Overveielse og ikke havde behøvet tidligere at bære sig ad som iaar, da den kommer til os i Hast og siger: Vedtag nu endelig denne Lov, thi ellers bliver det forfærdeligt for os. Saa slem har det jo dog ikke tidligere været, men der har været Tab, skjøndt det kun har været 15—20,000 Kr. om Aaret. Dette maatte have opfordret Regjeringen til at komme med et Lovforslag og tage hele Forholdet under Overveielse. Nu bemærkede den høitærede Minister, at jeg har regnet feil, naar jeg siger, at Tabet har været omtrent 100,000 Kr. i Finantsaarets 8 Maanedere, eller, naar vi tage Resten af Finantsaaret med, omtrent 150,000 for hele Aaret, idet jeg skulde have antaget, at 8 var $\frac{3}{4}$ af 10 og ikke $\frac{1}{5}$ af 10. I det jeg henviser til, hvad jeg allerede har bemærket, skal jeg udtale, at jeg gik ud fra, at 8 Ore nu er for høi en Afgiftsgodtgjørelse, men at den gennemsnitlige Afgiftsgodtgjørelse, der vil tilkomme de Brændevinsbrænderiere, hvis Brændevin udføres, i det Højeste kan være $7\frac{1}{2}$ Ore, og $7\frac{1}{2}$ er $\frac{3}{4}$ af 10. Jeg har allerede i mit første Foredrag sagt, at jeg erkjender, at den Løst, der her er, maa stoppes; men dette bør ske saaledes, at der bringes andre Spørgsmaal i Forbindelse hermed, navnlig saa nærliggende Spørgsmaal som dem, der ere Marsag til det Hele. Naar nu den høitærede Minister vedblivende afviser en-